

njegovega poraza, ki bi zavriskal, če ga pobije na smrt. Ob tej misli se je nekoliko zgrozil. Šel je v boj s prepričanjem, da se vrne brez rane, da se izteče cela stvar kot pusta šala. A sedaj mu je bilo resneje ob srcu. Za to svoje prepričanje nima nobenega poročila in napačno je ravnal, da ni naredil doma nikake oporoke, da ni pisal vsaj materi — — —

Materi! Da, zadnje dni ni mislil na njo, dasi jo je tako pristrčno ljubil. Če pade — ubije ta padec tudi njo.

Četrť ure je preteklo. Sekundantje so osnažili prostor, odstranili nekaj dračja in par debelih kamenov, da se ne bi kdo izpodtaknil. Ko so izvršili še navadne poizkuse za spravo, so jima izročili sablje.

Ko je adjunkt prijel za ročaj, tedaj je izginilo vse iz njegove duše, kar bi ga vznemirjalo. Brki so se mu še bolj povესili, njegove oči so se skrile pod obrvi, kakor bi dva divja risa gledala iz zasede na plen. Postava se je vzravnala in zrastle do nenavadne velikosti.

OTOK NA BARJU OB POVODNJI.

V njegovem srcu se je streslo in zatrepetalo nekaj svetega, kakor bi se zamajal oltar v svetišču. Da, prav sedaj vstaja mati v revni koči. Ko se bo bil, tedaj bo ona klečala pri mizi in gledala v kot na podobe svetnikov in bo molila jutranjo molitev in molila bo tudi zanj — — —

Prosenec je čutil, da prihaja v njegovo dušo strah — ne strah pred bojem — strah, bojazen za mater. Podprl si je glavo, njegovo oko je obtičalo na žilavi desnici, kakor bi jo ogledovalo, če je dosti močna, da zmaga.

Seme je prijel sabljo in jo hitro stisnil. Čutil je, da se mu prsti tresejo.

Povelje za prvi nastop se oglasi.

Sablji se dvigneta, velikanska adjunktova roka se iztegne kakor železen kij. Konici sabelj se dotakneta. C-r-rink! Semenova sablja se je stresla.

Samo trenutek miru.

Nato je zazvenčalo. Seme je navalil na adjunkta z divjo silo. Prosenecu je izginila zadnja kaplja krvi z obraza. Umaknil se je za korak in se samo branil. Njegove oči so se vsesale na konico Semenove sablje. Iz-